

Skrwilno, dnia 27 lutego 2018 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Bydgoszczy

ul . Jana Kazimierza 5

85-035 Bydgoszcz

Organ administracji:

Rady Gminy w Skrwilnie

ul. Rypińska 7

87-510 Skrwilno

Skarżący :

Adam i Wioletta Gołębiewscy

rep. przez adw. Pawła Aranowskiego

adres w aktach sprawy

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Adama i Wioletty Gołębiewskich na uchwałę Rady Gminy w Skrwilnie nr XXVIII/182/17 z dnia 13 września 2017 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Mościska i Rak

Działając na podstawie przepisu art. 54 § 2 ustawy z dnia z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu administracyjnym (t. j. Dz. U. 2017, poz. 1369 z późn. zm.) Rada Gminy w Skrwilnie przekazuje skargę Adama i Wioletty Gołębiowskich reprezentowanych przez adwokata Pawła Aranowskiego z dnia 9 lutego 2018 r. na uchwałę Rady Gminy w Skrwilnie nr XXVIII/182/17 z dnia 13 września 2017 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Mościska i Rak (data wpływu 15 lutego 2018 roku), składając odpowiedź na skargę wnosi o:

1. odrzucenie skargi,

a w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku o

2. oddalenie przedmiotowej skargi w całości,

3. przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność przedstawiciela Rady Gminy w Skrwilnie,

4. zasądzenie od Skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

Podnoszę, że w skardze nie zostało wykazane naruszenie interesu prawnego Skarżącego.

Uzasadnienie

W dniu 13 września 2017 roku Rada Gminy w Skrwilnie podjęła uchwałę nr XXVIII/182/17 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Mościska i Rak.

Dnia 15 lutego 2018 roku do Rady Gminy w Skrwilnie wpłynęła skarga z dnia 9 lutego 2018 roku Adama i Wioletty Gołębiowskich reprezentowanych przez adwokata Pawła Aranowskiego na powyższą uchwałę Rady Gminy w

Skrwilnie nr XXVIII/182/17 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miejscowości Mościska i Rak, w zakresie dotyczącym nieruchomości należących do Skarżących stanowiących działki nr : 83/4, 83/5, 83/6, 83/7, 83/8, 83/9, 83/10, wnosząc o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w zakresie odnoszącym się do w/w działek oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W przedmiotowej skardze Skarżący zarzucił:

- 1) naruszenie art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w zw. z art. 140 kodeksu cywilnego przejawiające się w ograniczeniu prawa własności nieruchomości gruntowej poprzez zmianę jej przeznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego;
- 2) naruszenie art. 6 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 u.p.z.p. poprzez przekroczenie granic przysługującemu gminie władztwa planistycznego i nadmierne ograniczenie uprawnień wnioskodawcy związanych z prawem własności działek położonych na terenie miejscowości Rak i Mościska.
- 3) naruszenie interesu prawnego skarżącego przejawiające się w zmianach przeznaczenia działek nr 83/4, 83/5, 83/6, 83/7, 83/8, 83/9, 83/10 i pozbawienie możliwości realizacji planowanych inwestycji , w sytuacji podjęcia przez niego wielu czynności w tym kierunku;
- 4) naruszenie przepisu art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegającym na podjęciu uchwały w sprawie m.p.z.p., która w stopniu rażącym narusza prawo własności skarżącego, co nie znajduje żadnego uzasadnienia, bowiem nie realizuje żadnego z celów gospodarki przestrzennej, który w świetle przepisów u.p.z.p. mógłby być uznany za istotny dla społeczności lokalnej, co stanowi nadużycie władztwa planistycznego gminy i istotnie narusza interes prawny skarżącego;

5) naruszenie przepisu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w nieuwzględnieniu interesu Skarżącego przy ustalaniu przedmiotowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W uzasadnieniu skargi Skarżący wskazał, że przedmiotowe działki będące jego własnością zostały przeznaczone wyłącznie na cele rolnicze, z wyłączeniem lokalizacji zabudowy i że zaskarżona uchwała jawnie uderza w jego interes, ponieważ stara się on o pozwolenie na realizację inwestycji polegającej na budowie obiektu inwentarskiego - chlewni, na 59,9 DJP w systemie rusztowym, dwóch silosów paszowych o poj. 18 t każdy. Skarżący nie zgadza się z uchwałą Rady Gminy w Skrwilnie, podnosząc, że arbitralnie został pozbawiony możliwości realizacji przedmiotowej inwestycji i pełnego korzystania ze swojej własności, że uchwała została podjęta bez uwzględnienia jego interesu prawnego, przejawiającego się w znacznym ograniczeniu podstawowego prawa podmiotowego jakim jest prawo własności. Zarzuca on, że organ zmienił przeznaczenie działek, ustalając zakaz zabudowy na nich i nie wskazał żadnych racjonalnych przyczyn, które uzasadniałyby zmianę przeznaczenia nieruchomości należących do Skarżącego.

Podniósł też, że uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, Rada Gminy nie uwzględniła jego interesu indywidualnego. W jego interesie było bowiem wykorzystanie przedmiotowych nieruchomości dla celów zabudowy gospodarczej. Na skutek decyzji Rady Miejskiej, teren ten stał się dla niego w zasadzie bezużyteczny i bezwartościowy, zwłaszcza, że obejmuje ziemię o bardzo niskiej klasie bonitacyjnej oraz, że Rada Gminy w jawny sposób naruszyła również jedną z podstawowych zasad postępowania

administracyjnego wyrażoną w art. 8 k.p.a. tj. zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej. .

Z powyższym nie należy się zgodzić.

Rada Gminy w Skrwilnie dokonała dogłębnej analizy, tak zarzutów, jak uzasadnienia wniesionej skargi przy uwzględnieniu aktualnego orzecznictwa oraz przepisów regulujących zagadnienie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w konsekwencji czego uznaje wskazane w skardze zarzuty za nieuzasadnione.

Dla działek o numerach ewidencyjnych: 83/4, 83/5, 83/6, 83/7, 83/8, 83/9, 83/10 położonych w miejscowości Mościska, obręb Mościska, gmina Skrwilno obowiązujące studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Skrwilno wyznaczyło kierunek zagospodarowania przestrzennego „obszary o niskiej wartości rolniczej do utrzymania produkcji rolnej i rozwoju innych działań gospodarczych, z szansą rozwoju agroturystyki (uchwała Nr XXIX/120/97 Rady Gminy Skrwilno z dnia 19 listopada 1997 r.). W oparciu o wyznaczony kierunek studium został przygotowany projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który dla stosownych działek określił przeznaczenie „tereny rolnicze” (bez możliwości lokalizowania wnioskowanej zabudowy kubaturowej).

Przedmiotowe działki zlokalizowane są w bezpośrednim sąsiedztwie Obszaru Chronionego Krajobrazu Międzyrzecze Skrwy i Wkry, ustanowionego rozporządzeniem nr 23 Wojewody Mazowieckiego z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Międzyrzecze Skrwy i Wkry (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 91, poz. 2455) oraz stanowiska archeologicznego wskazanego przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Toruniu, w związku z powyższym zasadnym jest określenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miejscowości Mościska i Rak przeznaczenia działek o nr ew. 83/4, 83/5, 83/6, 83/7, 83/8, 83/9, 83/10 położonych w

miejsowości Mościska, obręb Mościska, gmina Skrwilno jako „teren rolniczy”, bez możliwości lokalizowania zabudowy kubaturowej.

Tut. organ przychylił się do podnoszonych przez inwestora argumentów, wskazujących chęć osiedlenia się, na stałe na terenie miejscowości Mościska dwóch synów inwestora, bowiem polityka Gminy Skrwilno zmierza w kierunku zatrzymania rdzennych mieszkańców, w szczególności młodych mieszkańców na terenie Gminy Skrwilno. Od lat Gmina Skrwilno zмага się ze spadkiem liczby mieszkańców.

Polityka planistyczna organów gminy Skrwilno zmierza do zachowania walorów przyrodniczo-krajobrazowych i atrakcyjności terenu - preferencja rolnictwa ekologicznego - ograniczenie zanieczyszczeń obszarowych oraz rozwój potencjału turystycznego i rekreacyjnego gminy (zapisy Strategii Rozwoju Gminy Skrwilno oraz Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Kujawsko – Pomorskiego Uchwała Nr XI/135/03 Sejmiku Woj. Kuj. – Pom. z dnia 26 czerwca 2003 r., Dz. Urz. Woj. Kuj. – Pom. Nr 97, poz. 1437 z dnia 18 września 2003 r.).

Biorąc powyższe pod uwagę zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna w sąsiedztwie cennych kompleksów leśnych sprzyja rozwojowi agroturystyki i rekreacji, co wpisuje się w cel główny Strategii Rozwoju Gminy Skrwilno. Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna nie będzie obiektem uciążliwym, nie zakłóci walorów przyrodniczych i nie wpłynie negatywnie na środowisko i ludzi.

Inwestor na terenie miejscowości Mościska posiada już dwa obiekty wielkogabarytowe przeznaczone do chowu trzody chlewnej, lokalizując kolejne tuczarnie całkowicie zignorował lokalną społeczność, brak dialogu inwestora ze społeczeństwem uniemożliwił osiągnięcie kompromisów uwzględniających racje społeczności lokalnej. Sprzeciw społeczności lokalnej wobec budowy fermy do chowu trzody chlewnej na terenie gminy posiadającej unikalne walory

przyrodniczo-krajobrazowe był wyraźny. Zresztą umiejscowienie fermy do chowu trzody chlewnej na wskazanych przez Skarżącego działkach to naruszenie praw społecznych i zasad dobrego sąsiedztwa i zrównoważonego rozwoju oraz zablokowałoby rozwój agroturystyki i rolnictwa ekologicznego.

Rada Gminy, a także społeczność lokalna Raku i Mościsk obawia się zakłócenia równowagi przyrodniczej oraz negatywnych skutków dla zdrowia ludzkiego poprzez skażenie gleby, wody i powietrza. Lokalizacja obiektów inwentarskich przy cennych kompleksach leśnych spowoduje spadek jakości życia mieszkańców Raku i Mościsk, przemysłowa hodowla wiąże się z ogromnymi uciążliwościami pogarszającymi warunki życia. Budowa obiektów dla przemysłowej hodowli spowoduje znaczny spadek wartości nieruchomości sąsiednich. Ustalenia MPZP pozwalają uniknąć niebezpieczeństwa otwartego konfliktu społecznego. Konieczność rozstrzygnięcia konfliktów w procesie stanowienia prawa wymagało od organu wyważenia interesów poszczególnych właścicieli nieruchomości oraz interesu publicznego całej wspólnoty samorządowej, co zostało uwzględnione przy ustalaniu mpzp. Organ ustalając przeznaczenie terenu czy określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z przedmiotowych działek ważył interes publiczny i interes prywatny (także Skarżącego), w tym zgłaszane sprzeciwy, uwagi. Organ w sposób szczegółowy rozważył interes prywatny Skarżącego i interes publiczny, biorąc pod uwagę oba te interesy i nieprzydawaniu żadnemu z nich znaczenia priorytetowego, lecz opierając się na analizie ekonomicznej, środowiskowej i społecznej.

Podnoszę też, że Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały dla działek 83/4, 83/5, 83/6, 83/7, 83/8, 83/9, 83/10 w oparciu o przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875). Ze względu na zasady ekonomiki procesowej tut. Organ odstępuje od przywoływania licznego orzecznictwa

sądów administracyjnych w zakresie wykładni przywołanego przepisu prawnego, wszak prawie w każdym wyroku, który zapada w przedmiotowych sprawach, składy orzekające w pierwszej kolejności podkreślają, że cyt. „przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. nie daje podstawy do korzystania przez każdego z prawa wniesienia skargi w interesie publicznym. [...] Niewątpliwie więc przymiot strony w postępowaniu kwestionującym legalność aktu prawa miejscowego, kształtowany jest na innych zasadach aniżeli w postępowaniu administracyjnym regulowanym przepisami k.p.a. To na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania się nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wnoszenia skargi, nie w przyszłości, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia.” (np. vide wyrok NSA z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 192/14).

Jednocześnie, w orzeczeniach sądów administracyjnych wskazuje się, że cyt. „nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego” (tak: wyr. wyrok NSA z dnia 14 marca 2002 r., sygn. akt II SA 2503/01, także z wyrok NSA z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2451/11, także wyrok WSA w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 451/15). Powyższe twierdzenia znajdują jednocześnie odzwierciedlenie w orzecznictwie, w którym składy orzekające wskazują, że, cyt. „obowiązek uwzględnienia skargi na plan miejscowy zagospodarowania przestrzennego powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia strony skarżącej jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego. Obowiązku takiego nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienie skarżącego, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie władztwa planistycznego, w którego ramach, rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze

gminy” (tak: wyrok NSA z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt OSK 476/04, także wyrok NSA z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 192/14). Także w zakresie, w jakim o skutecznej możliwości zaskarżenia uchwały w sprawie planu miejscowego stanowi przywołane orzecznictwo, wskazać należy, że zapisy przedmiotowej skargi nie wskazują korelacji pomiędzy ustaleniami planu miejscowego (lub procedury planistycznej) które miałyby być niezgodne z przepisami prawnymi a jednoczesnym naruszeniem interesu prawnego Skarżącego. Sam fakt że Skarżący jest właścicielem działek objętych planem miejscowym oraz to, że Skarżący nie zgadza się z przeznaczeniem tychże działek w skarżonym planie miejscowym nie może jeszcze przesądzać o naruszeniu jego interesu prawnego. Skarżący musiałby bowiem wskazać niezgodne z przepisami prawnymi zapisy planu miejscowego lub elementy procedury planistycznej, a następnie wskazać prostą zależność pomiędzy tymi uchybieniami a naruszeniem ich interesu prawnego. Tymczasem Skarżący wywodzi naruszenia jego interesu prawnego z prawa własności nieruchomości – co do której przeznaczenia się nie zgadza. Jak podnosi Naczelny Sąd Administracyjny praktycznie od początku swego istnienia, prawo własności jest domeną prawa cywilnego i może być ograniczane poprzez przepisy prawa administracyjnego materialnego, do których to niewątpliwie zaliczyć należy przepis art. 3 ust. 1 uopzp, stanowiący o tak zwanym władztwie planistycznym gminy (wyrok NSA z dnia 9 czerwca 1995r., sygn. IV SA 346/93). W zakresie tego ostatniego tut. Organ zdaje sobie sprawę że nie jest ono władztwem niczym nieograniczonym. W przedmiotowej sprawie, w opinii tut. Organu nie można jednak mówić że władztwo planistyczne zostało nadużyte. Organy gminy nie ograniczyły bowiem Skarżącemu w żaden sposób możliwości korzystania z nieruchomości. Co więcej **przeznaczenie terenu dla działki Skarżącego określone skarżonym planem miejscowym odpowiada faktycznemu wykorzystaniu terenu.** Podnoszone zatem przez Skarżącego naruszenie „interesu prawnego” co najwyżej może być traktowane jako naruszenie interesu

faktycznego, tj. sprowadzać się do subiektywnego przekonania, że przeznaczenie określone w planie miejscowym jest dla Skarżącego niekorzystne ze względów fiskalnych. Nie sposób zatem, w opinii tut. Organu przyjąć, że Skarżący powołując się na ochronę prawa własności wywiódł naruszenia jego interesu prawnego. Nie wykazał bowiem prostego związku polegającego na naruszenie konkretnych przepisów prawnych a jego indywidualnie rozumianym interesem prawnym (a nie faktycznym).

W związku z powyższym, wnoszę jak na wstępie niniejszej odpowiedzi na skargę, podnosząc iż skarga oparta została na subiektywnym przekonaniu Skarżącego, że ustalenia planu miejscowego są niekorzystne dla Skarżącego pozostającego właścicielem działki objętej ustaleniami planu miejscowego i nie doszło do naruszenia żadnego z przepisów wskazanych w zarzutach skargi, ani jego interesu prawnego. Rada Gminy nie naruszyła również zasad postępowania administracyjnego, w tym wyrażonej w art. 8 k.p.a. tj. zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej. Wskazać w tym miejscu należy, iż mając powyższe na względzie skarga jest bezzasadna, a jako niespełniająca warunków formalnych podlega odrzuceniu.